

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

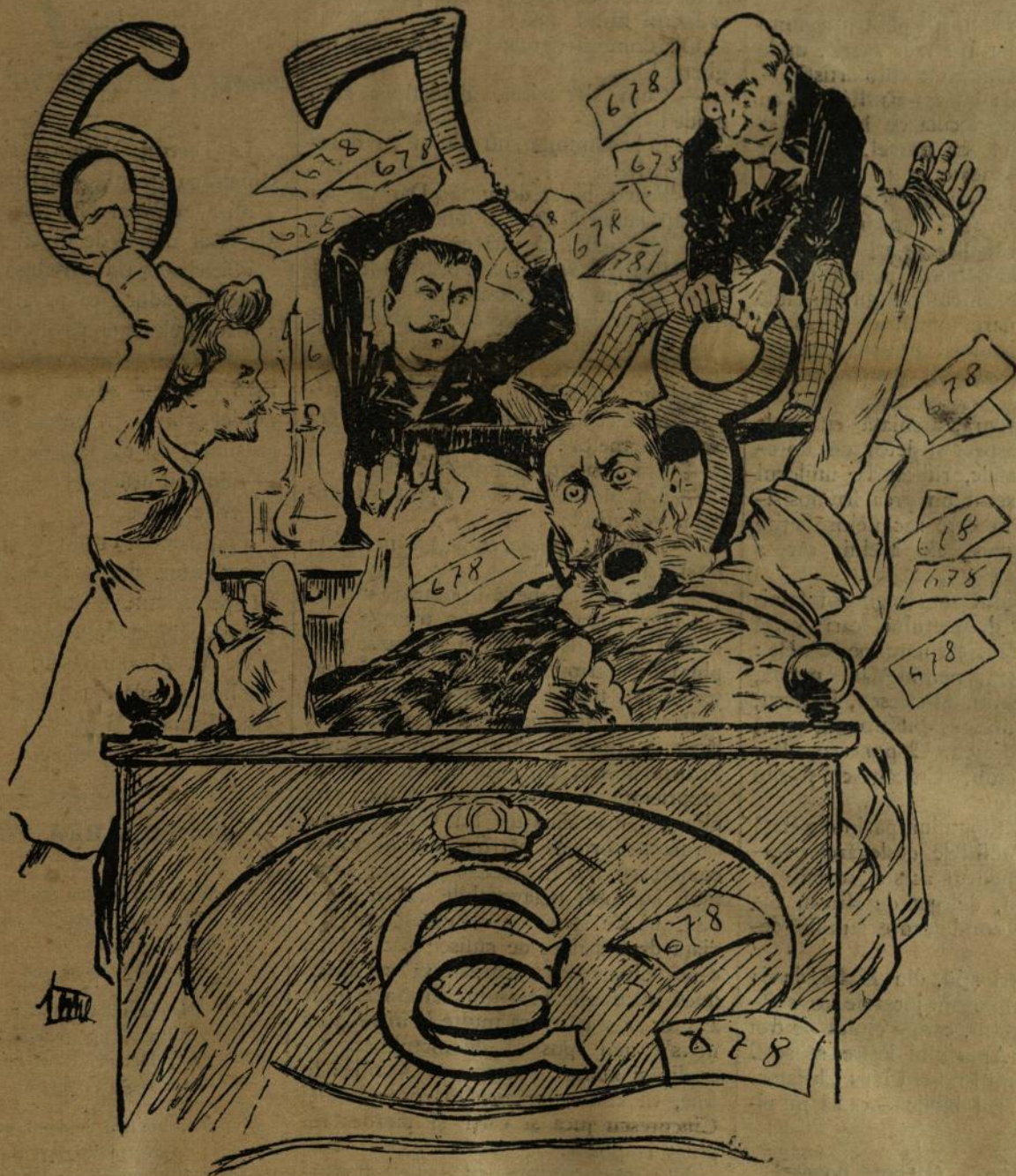
Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

UN VIS URÎT

COCOȘUL d-nei CIUCURESCU

O veste dureroasă s'a răspândit aseară în Capitală: cocoșul d-nei Ciucurescu, distinsa societară a Teatrului Național, a încetat din viață.

Doliul acesta neașteptat, care aruncă desnădejdea în sinul unei familii onorabile și care poate fi considerat ca o adevărată pierdere națională — căci cocoșul d-nei Ciucurescu era tricolor! — a produs o adincă impresie în casa defunctului, care locuia în strada Berzei, precum și în toate cercurile artistice, în care ilustrul cocoș se bucura de numeroase simpatii.

La casa defunctului

Imediat ce ni s'a comunicat trista veste, ne-am transportat la domiciliul defunctului.

Defunctul, din simpatie pentru neamul pășăresc, domiciliu în strada Berzei, unde și instalase un adevărat cuib artistic — a nu se confunda cu așa zisul «Cuib cu Barză» — și unde locuia cu întreaga sa familie... cu câțel, cu purcel, cum s'ar zice mai pe românește.

Casa mult regretatului cocoș e toată îmbrăcată în negru. La poartă se află instalați doi vardiști cocoș-ați și-un registru în care au semnat membrii corpului diplomatic, membrii guvernului, precum și un mare număr de persoane marcante din Capitală, printre cari artiștii Teatrului Național ocupă un loc de frunte.

Camera mortuară, aranjată cu mult gust, avea un aspect sfișietor de dureros. Pe un catafalc, ridicat la mijlocul odăiei, se află așezat un prea frumos sicriu de bronz, în care zac neînsuflețite rămășițele mortuare, ale aceluia care a fost: *Coco*.

În jurul sicriului stau membrii familiei și prietenii defunctului, cari varsă lacrimi de durere. Remarc pe d-nele: Maria Ciucurescu, nemângiata mamă, Găinescu, Berzeanu, Mierlescu, Rătescu, Gășteanu, Pichirescu, Bibilicescu, etc.; pe d-nii: Cocosescu, Claponescu, Boboceanu, Rătoianu, Curcănescu și alte nemângiate rude.

La căpătiul defunctului, părintele Rață citea pe nas «moliștele deslegării păcatelor». În momentul acesta sosește și părintele Bibilo, delegat de sfintul Sinod să presinte condoleanțe familiei defunctului.

Cititorii noștri știu, din Biblie, de sigur, de rolul important jucat de un strămoș al defunctului, care a cîntat de trei ori înainte ca Apostolul Petre să se fi lepădat de Domnul nostru Isus Christos.

Un adevărat rol biblic — ca să nu zicem *bibilic!*

Causele morței. — Ancheta noastră

Asupra morței ilustrului defunct circulă multe șvonuri.

Unul din șvonuri, sat în această privință ne-
Cari vor fi trase

care ne-a acordat un mic interviu în această chestie. Iată-l:

— Ați putea, doamnă, să-mi precisați causele morței iubitelui d-voastră fiu?

— Ah! domnule, nici eu nu știu ce să cred. Mă culcasem aseară pe la orele 10. Înainte de a mă culca am fost prin cameră pe la Coco și nu l'am găsit.

Deși lucrul acesta m'a cam surprins, totuși nu m'am alarmat prea tare, de oare-ce fiul meu, cam ștregar de altmintreli, obișnuia adese-ori să iasă nopțile de-acasă și să se culce tocmai în zori de zi, cînd... «cîntă cocoșul!»...

— Un adevărat cocoș, cu alte vorbe...

— Da, domnule!... Și cum îți spuneam: la orele 10 Coco nu se afla în cameră la el. Aveam par'că un presentiment că o nenorocire se va întimpla.

Mă hotărîi să'l caut. N'apucaî, însă, a eși bine în curte și lingă portiță văd cadavrul fiului meu!

O! domnule, trebuie să știi c'am înghețat!

— Cum s'ar zice, vă aflați [la zero grade!

— Ei! domnule, nu glumi cu durerile mari...

— Foarte bine, doamnă. Dar tot nu mi-ați lămurit causele morței.

— Mă crede, că nici eu nu le știu.

— Poate c'avem aface c'o sinucidere!...

— A! nu cred domnule. Coco dețesta sinuciderea, această supremă injurie adusă vieței și Dumnezeuirei.

— Poate c'o fi la mijloc vre-o chestiune de inimă?...

— Nici asta, domnule. Coco nu era contra damelor!

— Era însurat, doamnă?...

— Nu, domnule! Dinsul era un celibatar convins!

— Atunci... poate că ne găsim în fața unei crime?

— Nu cred. Cine să-l omoare pe el, așa bun... așa blînd... așa frumos...

Aici ochii nemîngiatei mame se umplură de lacrimi. În fața durerii materne, am trebuit să mă retrag.

Pentru a descoperi causele morței, am făcut o mică anchetă printre vecini. Printre aceștia am găsit o biată bătrînă, proprietara unei frumoase găini, care plîngea amar moartea lui Coco, grație căruia nenorocita bătrînă făcea un întins comerț cu ouă!... Cele-lalte date sunt, însă, cu totul nefavorabile defunctului. Așa, ni s'a spus, că defunctul ducea o viață destrăbălată de culise; căci, grație d-nei Ciucurescu, isbutise să se introducă în culisele Teatrului Național, unde a știut să-și găsească multe *bibilici!* Apoi ni s'a mai spus că defunctul era alcoolic și abusa de cognacul Naville! În fine, ca culme, se zice că cocoșul d-nei Ciucurescu juca și cărți și pierdea regulat la poker.

Dar vom continua cu ancheta noastră în numărul viitor, cînd vom da și testamentul defunctului, precum și rezultatul autopsiei.

B. R. Ă. E. S. C. U.

„TAXĂ DE PLATĂ“

Unel iubite, care nu și închează suficient scrisorile.

Mi-ai scris dăună-ză o scrisoare
Pe patru foi în lung și'n lat...
— Misivă dulce de iubire
Cu plicul roz și parfumat...

Am savurat-o cu bețica
Pe care slova ta mi-o dă
Și m'a nîcîntat prietenia
Cu care tu mă nîmpini: «Mă»

Un lucru, însă: plicu'i nostim,
Cuprînsul foarte inocent;
Dar n'ar fi rău cînd îi măi scrie
Să pui și timbru suficient!...

Const. C. Brăescu

COMERȚ DE CARNE VIE LA TEATRU

La Teatrul Național s'a reprezentat săptămîna trecută «Biciclista».

Miza, sau mai bine zis Mița'n scenă n'a lăsat nimic de dorit.

«Biciclista» nu e tradusă — fiind-că de obicei traduce ea pe alții. «Biciclista» a fost prelucrată pe limba romînească și adusă pe scenă ca s'o intruzeze artiștii noștri — adusă nu de Jenică Géraudel — cum ați putea să credeți — (rușine!) de un tată de familie onorabilă — onorabil deși casier — simpaticul amabil V. Alexandrescu.

Prețurile de intrare la «Biciclista» n'au fost scumpe de loc: cinci, patru și trei lei pe scaun, și un leu în picioare.

Pentru trei acte, e chiar eștin de tot BIL...
D. V. Alexandrescu, care-a procurat publicului plăcerea de-a se distra cu «Biciclista», a încasat 7% din beneficiul brut al «Biciclistei».

Sarsailă.

CONSOLAREA POETULUI

N'am tutun, dar am prietenî,
N'am palton, dar ce să fac,
Eû nu pun ca tot burghezul
Gustul numai să mă'mbrac.

Cîț n'ar da să aibă acuma
Visul meu cu trandafirî,
Să n'teleagă'n țări cu soare,
Vraja veșnicei iubiri!

Pe cînd voi ce-aveți paltoane
Pe ferestre voi priviți,
Eû mă plimb cu blonda-mi muză
Sub castanii înfloriți!...

Decaro.

DON BASILIŪ EPURESCU MINISTRU

Cind în a mea palmă o să crească părul,
Cind n'o să mai bata soldați Don Vagmistru,
Cind doctorul Jocu va spune-adevărul,
Epurescu-atuncea ajunge ministru.

Cind la Marea Neagră port va fi Mizilul,
Cind Rotschild pietroaie va avea drept perne,
Cind eu madam Smari o să-i admir stilul,
Atunci Don Basiliu va fi la interne.

Cind n'o să mai dea Teatrul deficite,
Cind lupii-or s'ajungă păzitori de oi,
Cind o să se facă alegeri cinstite,
Domnu Epurescu va fi la război.

Cind Mitropolitul va veni la teatru,
Cind presa română n'o să mai insulte,
Cind unu plus două or să facă patru,
Epurescu fi va ministru la culte.

Cind bucatăreasa n'o să ne mai fure,
Cind zăpada'n Iuliu fulgii își va cerne,
Cind n'o să mai cînte cucul în pădure,
Sigur Apostrofă va fi la externe.

Cind lui nenea Iancu n'o să-i fie sete,
Cind o să se verse Gangele în Nistru,
Cind n'or să mai fie damele cochete,
La lucrări Basiliu devine ministru.

Cind o s'avanseze la maior Moș Teacă,
Cind ologii fi-vor profesori de danț,
Cind o să devie dracu blond o leacă,
Atunci Epurescu ajunge finanț.

Ghiță Delacooperativa.

BILETELE DE FAVOARE LA TEATRU

S'a zis că liberalii sunt oamenii
favoritismului. Ei bine, iată un li-
beral de seamă: d. Ștefan Sihleanu,
valorosul director general al tea-
trului, care dă o strălucită desmin-
ire acestei tradiții false.

Se știe că direcția teatrelor dădea
aproape în fie-care seară bilete gra-
tuite... amatorilor de teatru. Grație
acestor bilete casierul teatrului nu
putea să se plîngă că nu e ocupat;
artiștii nu puteau să se plîngă că
nu au public în sală; iar cassa tea-
trului dispunea tot-d'a-una de sume
colosale!

D. Sihleanu, însă, a găsit nimerit
să suprimă aceste bilete de favoare,
să revărsau atîta fericire asupra

teatrului și asupra publicului amator
de artă.

Nu voiu insista asupra motivelor
ce-au determinat pe d. director să
ia asemenea măsuri. Ca ziar inde-
pendent, însă, suntem datori să
protestăm.

Nu înțelegem de loc, domnule
Sihleanu, ceea-ce faci d-ta. Intr'o
țară liberală ca a noastră, unde s'a
consacrat o dată pentru tot-d'a-una
gratuitatea învățămîntului; gratui-
tatea procedurii electorale și chiar
gratuitatea cartelelor la birt—dis-
pozițiunea d-lui Sihleanu e o ade-
vărată anomalie, ca să nu-i zicem
mai urît...

Cum, d-ta, d-le director, te plîngi
că n'ai public la teatru și pe de altă
parte îi pui tot felul de piedici ca să
nu vină!... Ei nu, zău, că ai haz!

Dar bine, d-le Sihleanu, revoacă
măsura ce ai luat, că, parol, nu-i în
interesul teatrului.

În ori-ce caz, dacă ții cu ori-ce
preț s'o menții, atunci înscrie în bu-
getul teatrului o sumă oare-care pen-
tru a se da despăgubiri spectatorilor
gratuiți de pînă acum, fiind-că li s'a
 luat un drept cîștigat și sunt împie-
decați să mai vină la teatru. Tot
odată, te rog să desființezi postul
d-lui Vasile Alexandrescu, casierul
teatrului, care, prin suprimarea bi-
letelor de favoare, pierde ori-ce ra-
țiune de a mai fi.

S'ar mai putea suprima și foto-
liurile din sală, precum și jumătate
din loji.

Dar vorba aia—tot mai bine să
reînfințăm biletele de favoare, de
cît să desființăm atîtea lucruri utile.

Noi, de exemplu, ne și înscrim
chiar la un bilet de lojă pentru re-
prezentăția de Duminică seara.

C. Br.

ANECDOTE POMPIEREȘTI

O întimplare autentică, pe care mi-a po-
vestit-o un fercheș ofițer de pompieri, răs-
fătat de prietenii cu numele Tibică.

Acum cit-va timp, isbuenise un incendiu
la cunoscutul angroist din piață, Kalavrezo.
Acesta dormea. Cine-va vine să 'l deștepte
brusc:

— Arde, domnule Kalavrezo, secolă că
arde.

— Karnaxi! Unde arde?

— În prăvălia d-tale, arde de o jumătate
de ceas, dar nu e nimic, acum s'a is-
prăvit.

— Bravos, nu e nimic!? Orezu s'a fă-
cut pilaf, luminările s'au topit, cașcavalul s'a
prăjit... asta nu i nimic afurisitule?

* * *

— Frig al dracului, domnule! se plîngea
deunăzi Tibică.

— Lasă, nenisorule, înțeleg să ne plîngem
noi ăștia cari ne-am spetit cumpărînd
cărbuni și lemne, dar tu care te'ncălzești
în fie-care seară la cite-un gogeamite foc
cu două și trei etaje!

* * *

Tibică, om de chef, ca și mine de alt-
minteri, se afla odată pe acoperișul unei
case incendiate și, cu glas răsunător, dădea
poruncii soldaților cari manevrau în curte:

— Apă, mă, dați apă!

— Așaaa, păcătosome, așa,—îi strigă de
jos un alt ofițer prieten—mai cere și apă
nu numai bere și vin!

Coco.

Mii confetti de zăpadă
Din cer iar încep să cadă,
Melancolic cer și sur...
E sezonul lui Claymoor.

Se adună prin saloane
Damicele și cocoane,
Cu ochi negri său d'azur...
E sezonul lui Claymoor.

Sinuri albe decoltate,
Brațe rotunde parfumate,
Buze moi ca de velur...
E sezonul lui Claymoor.

Valsuri, flirturi, complimente,
Teatru, bal, amuzamente...
Iarna, domnilor, vă jur,
E sezonul lui Claymoor!

Filifson.

TIPURÎ DIN PROVINCIE

I

UN EX-«ZIARIST»

Domnul Dănulake e în vîrstă între 55 și 60 ani. Se ține, totuși, bine. Înalt, bine făcut, cu părul și mustățile albe.

Se scoală, de obicei, la 7 dimineața, și o și pornește 'n tîrg. De-acuma începe să-și dezvolte activitatea... După ce a tîrguit ce-i trebuia, din piață, tocmindu-se cu scum-pătate la fie-care lucru, domnu Dănulake

se îndreaptă spre cazin, comandă o «gingirlie» și ia în revizie toate gazetele, neuitînd să citească, cu atenție, proverbele și cugetările zilnice ale «Universului». Se face 9, 9 și jumătate, clienții obișnuiți ai cafe-nelei încep să sosească, și pentru că toate gazetele sunt adunate pe masa eroului nostru, vrînd-nevrînd trebuie să vină 'ntracolo.

— Bună dimineața.
— Bună.
— Ce mai veste?
— E, nimica! Vine Sturdza cu o lege a căsătoriei ofițerilor...

— Da!... la'uzi dom'le...
— Da. Alt-minteri, ce mai ala-bala?
— Ce să fie? Pace.

Un moment de pauză.

— Bună vreme, reia vorba domnu Dă-nulake.

— Bună, n'am ce zice. Numai s'o tot țină așa.

— A, numai două trei săptămîni. Dup'aia îi trebuie o ploae strașnică...

Și d. Dănulake se pierde în divagațiuni meteorologice, neuitînd să plaseze, cu ocazia asta, proverbul și cugetarea zilei, și cite-va fraze cari încep cu vorbe ca: «cînd eram negustor» sau «cînd scoteam jurnalul».

Da, iubiți cititori. Căci domnu Dănulake n'a fost așa cum îl vedeți, în tot-d'auna... Nu... Domnia-sa are la activ, un trecut, — nu tocmai așa de glorios, e drept, dar nu mai puțin furtunos — în ziaristica și comerțul romîn.

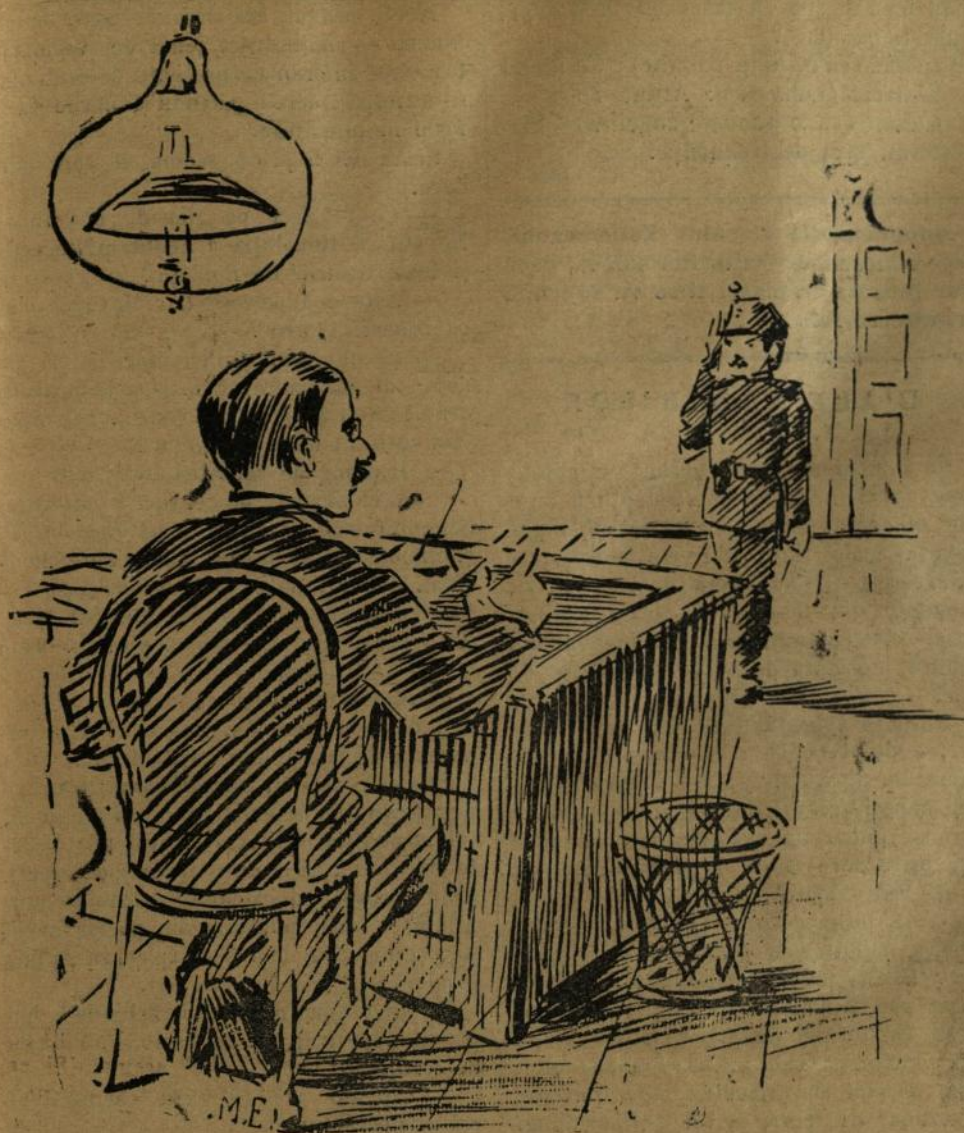
După ce fusese în două rînduri, negustor, — și după ce dăduse, în două rînduri, cite un faliment mînos, — domnu Dănulake părăsea cîmpul vast și ingrat (vai!) al comerțului romîn, «în care nu poți de cit să te ruinezi!» (propria sa expresie) și intră în acela și mai vast și mai ingrat! (N. R.) al ziaristicii...

A, domnilor, — aci îi era locu! Fire combativă, par'că într'adins croită pentru a aduce campanii viguroase contra tuturor mișelilor cari se comiteau, (și mai ales cari nu se comiteau) de către dușmanii acestui sârman popor, d. Dănulake care intrase în presă la 50 ani, regreta a nu fi făcut asta atunci cînd era în floarea juneței, la 20 de ani... Ah, ce timpuri erau acelea... Și ce avere frumoasă ar fi putut agonisi atunci...

Și domnu Dănulake cădea într'o dulce reverie, plină de frumoasele aduceri aminte din vremea cînd era și dumnealui tînăr.

Cum vă spuneam, domnu Dănulake se credea *expre* croit pentru ziaristică. Îndărătnicii ceia de cititori ai *Lucașfărului* nu erau însă de aceeași părere. Și cit p'aci ca *Lucașfărul*, care «lucea pentru adevăr», să bată și dinsul drumul pe care-l bat publicațiunile spanacoidice, — cînd, dete Dumnezeu și domnu Dănulake puse mina pe o «chestiune» care putea să fie providența gazetei: era vorba de un șantaj în mare, asupra unei societăți străine care exploata niște păduri în județ. Domnu Dănulake făcuse, e drept, pînă acum, cite va mici șantajii cari îi reușiseră; dacă și acesta din urmă ar fi izbîndit, domnu Dănulake s'ar fi putut retrage și din presă, ca și din comerț, cu vre-o sumă bunicică de arginți pentru vremuri grele.

Deși «*Lucașfărul*» ducea, de vr-o trei luni într'una, cea mai aprigă campanie în contra societății, — aceasta din urmă nu se sinchisea de loc. Dar în ziua cînd domnu Dănulake făcu imprudența de a comunica, printr'o scrisoare, directorului societății, că ar fi dispus să înceteze campania începută, — contra unor argumente sunătoare, *nota bene*, — steaua, său, mai bine zis *Lucașfărul* dumnisale începu să apună... Imediat după prima înfățișare la parchet, și urmînd sfatului «amical» al procurorului, domnu Dă-

Ecoi de la alegerile comunale.

Comisarul. — Ai votat?

Gardistul. — Votat s' trăiti pentru dom Robescu, de paispece ori.

Comisarul. — Bine, acum du-te de te odihnește.

Gardistul. — Da'sunt dă jurnă în noaptea asta?

Comisarul. — Fii pe pace, n'o să se întimple nimic; toți pungașii din raion sunt ocupați cu alt-ceva noaptea asta: au un banchet pentru reușita d-lui Robescu ca primar.

Gardistul. — Rezon, că și pă ei i-ai pus d'au votatără.

nulake puse capăt restului zilelor propriului său copil.

Cel din urmă faliment nu era de loc rentabil...

Cu trecutul și cu experiența căpătată în decursul atitor mari evenimente, la cari luase parte, — domnul Dănulake se crede pus d'asupra tuturor, prin vastele sale cunoștinți: crizele comerciale, scăderea scontului, urcarea valorilor la bursa din Frankfurt, pacea anglo-bură, vizitele de la Rusciuk, alegerile comunale, schimbarea climei, remanierea ministerială și probleme filologice, iată atitea și atitea vaste chestiuni, cărora numai o minte și o experiență ca ale domnului Dănulake pot să le dea deslegare...

Așa, dăună-zi, la cazin, într'un cerc de cunoșcuți de ai dumisale, — venind vorba despre «curentul optimist și pesimist din filozofia contimporană» — cum dracu venise

vorba de asta, parol că nu știu! — domnu Dănulache, cu autoritatea sa recunoscută, în chestiuni limbistice și filologice, explica asistenților, (cari rămăseseră cu gurile căscate, N. R.) originea acestor două cuvinte enigmatice:

— Uite, bună-oară, un om care dă numai de bine în viață: cind are nevoie de vr'o slujbă, de vr'o decorație, de vr'o diurnă, — de vre-o pensie — în fine, de ceva, bun, și îl obține, — cum dracu să-i zici ăștia de cit că-i *obținist*? Ei, și de la *obținist* pină la *optimist* nu-i de cit un singur pas! exclamă domnu Dănulake cu satisfacția zugrăvită pe față...

«După aia, continuă domnu Dănulake, uite bună-oară, un om care, cind are nevoie de cite-ceva, îi les toate d'andoasele: vrea omu o slujbă, se ia bine pe lângă prefect și pină să zică și el «bogda-proste», cade guvernul; la loterie, câștigă lotul cel mare, tocmai numărul pe care-l cumpărăse

dinsul, — dar nu mai găsește biletul; la toate moșiile din jurul lui, plouă cu gălețile, numai la dinsul nu picură măcar... — în sfârșit un om pățit... Cum o să-i zici ăștia de cit că-i *păținist*? Dar nemțil, ca să nu zică c'au luat vorba de la noi, îl zic *pesimist*...

O să vrei să știți, fără indoială, care e ocupația actuală a domnului Dănulake. Ce să vă spun?... Sunt unii cari susțin că dumnealui trăește liniștit și cuminte, din ceea ce a putut să păstreze din ghiarele lacomilor creditorii, la cele două falimente. Alții zic că domnu Dănulake, ca om la nivel cu descoperirile contimporane (!) și adine cunoscător al moravurilor din ziua de azi, închiriază cele două odăi disponibile din casă, citor-va fete frumoase și deștepte, — pline de ardoarea caracteristică vârstei lor..

Unii merg și mai departe, spunind că însuși domnu Dănulake servește ca Mentor acelora dintre copile ce ar vrea să apuce calea Venerel...

A, dar să nu lăsăm ca gurile rele să vorbească prin noi.

Baronul de Trabus.

No. 2 din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ican I. Livescu

Pe luna Noembrie conține un bogat sumar și frumoase ilustrații.

FEMEIA ROMÂNĂ

— O conversație surprinsă între două strene-poate ale lui Traian —

- Bonjur Madame X, ce mai faci?
- Comme çi, comme ça, ma chère.
- Te m'ai duci la București?
- Peut-être oui, peut-être non.
- Apoi la Teatru nu mai e nimic.
- Aud că i se pune bilet de închiriat.
- Ça n'importe pas.
- Dar balul... Fănică... știu...
- Oh! la canaille!... Dă-l, dracului soro!...

Autentic

EPIGRAMĂ

D-lui C. Grigoriu, artist și proprietarul tipografiei «Clemența».

Maî reușit ca ori și care,
Poți da pe scenă un tip de graf,
Căci numai tu din toți artiștii
Ești imponent și... tipograf.

Barry.

TESTAMENT

Calicovici și a făcut testamentul, și între alte recomandări a scris și pe asta:

«Rog pe moștenitorii mei să mi facă autopsie și să supuie corpul meu la analiza oamenilor științei, căci țin foarte mult să cunosc cauza morții mele».

DIALOG DISCRET

Un budoar luxos încărcat de un parfum iritant.
Penumbră și liniște

Doamna (cu toată grația posibilă celor 50 de ani și mai bine...): *Costică*, uită-te la mine. Nu, nu așa... uită-te drept în ochii mei, ștregarule, și spune-mi ce ai? De ce ești indispus?

Costică (june student, cu o indiferență afectată) Nimic...

Doamna (după o pauză): Și totuși ești schimbat, te văd bine... Spune-mi...

Costică: Ți se pare...

Doamna (apropiindu-se tot mai mult): *Costică* dragă, mă «ambetezi»!.. Spune-mi, puiule, ce ai? Te-am cunoscut de cînd ai intrat pe ușă că n sufletul tău...

Costică (retrăgîndu-se spre cel-l'alt capăt al sofalei): Ei, și crezi c'o să mă faci să-ți spui?!

Doamna: Cum?

Costică (cu oare-care energie): Crezi că trebuie să-ți spun toate?

Pauză dramatică, a cărei psihologie rămîne la discreția cititorului.

Doamna (cu reculegere): *Costică*, de ce ești surd? Ce rău îți șade! Fii bun, (crescendo și cu grație) fii drăguț ca tot-d'auna și spune-mi de ce ești supărat? Haide începe... începe...

Costică (ridicîndu-și ochii și privind-o cu hotărîre): Nu-se-poa-te, și incolo nimic!

Doamna (iritată): Așa? Atunci de ce-ai mai venit?

Costică: Regret și eu... (se scoală).

Doamna: (Il lasă să înainteze pînă la ușa și se repede după el) *Costică*!

Costică (privind înapoi): Am uitat ceva?

Doamna (il strînge de mină și 'l readeuce): Nu 'i-e rușine! Parol că nu m'asteptam! (cu amarăciune): Dar... eu sunt de vină...

Costică (cu mîinile la spate se plimbă de la un tablou la altul și le privește cu un aer de pătrundere): De cine e asta, de Grigorescu?

Doamna: *Costică*, vino lingă mine, te rog...

Costică: Poftim (se așază alături).

Doamna: Te-am supărat cu ceva?

Costică: Cu nimic.

Doamna: Ești bolnav?

Costică: De loc.

Doamna: Spui drept?

Costică: Imi pare rău!

Doamna: Atunci ce ai? Ai primit vr'o scrisoare? Ai pățit ceva la Universitate?

Costică: Ași!

Doamna: *Costică* dragă, dacă ai ști cit mă torturezi!

Spune mi, te rog; spune-mi, și nu...

Costică (cu oare care emoțiune): Imi vine greu...

Doamna (liberîndu-și truntea de cite-va bucle cenușii ce-i cădea pe ochi cu înătnicie): *Costică* puiule, spune-mi,

fără jenă și sunt a ta de tout mon coeur. Iubești pe alta.?

Costică (cu ochii în pămînt): Ce idee!

Doamna (radioasă): Atunci??

Costică (cu o pudoare angelică): Plătește-mi taxa de frecvență!

Inex.

Administrația ziarului «Zeflemeaua», face cunoscut depozitarilor săi, că, dacă vor întîrzia cu plata, li se va suprima trimiterea foii.

D'ALE NASURILOR

La o răs-pintie, două nasuri se plimbă grav cu virfurile în aer, așteptînd unul din numeroasele tramvaye cari se încrucează acolo. Sunt din cele considerate ca serioase — și sunt pline de importanță; jumătate din fie-care, cu toată căldura ce clocește în atmosferă, ese afară din umbra proiectată de bordurile pălăriei de pae, — așa sunt de lungi!

Unul se coboară direct din osul frunței; e drept pe șiră, cărnos și cu pielea grasă de culoare naturală; de-asupra buzei superioare se deschid două nări în forma simbului de migdală — canalele prin care aerul trece la plămîni, curățit gata, ventilatoarele igienice ale gurei. Cel-l'alt, puțin cocoșat aproape de rădăcină, e subțire, cu pielea uscată și gălbue; nările inguste bat din aripi lipindu se mai la fie-care aspirație; — e răp-cigos ca un cal nemincat, bătrîn și cu șira spinărei curbată în forma iataganului. Cum ast-fel de apendice sunt purtate, de ordinar de figuri la fel — figuri lungi ca și ele, osoase, cu umerii obrajilor gheboși și fruntea pierdută în pantă spre acoperișul scăfiriei în care zace creierul — nu cred că mai e nevoie ca să descriu și pe onorabilii lor stăpîni.

Să facem meserie de informator, să stăm retrași cu aerul indivizilor la 100 de poști de evenimentele ce se petrec în jurul lor, să-i spionăm ca reporterul jurnalului care trăește din șantaj sau știri sensaționale inventate; — ceea-ce revine la același lucru.

Stăpînii ambelor nasuri, înșipți în marginea trotuarului, așteaptă.

Sosește un tramvay gol și fără conductor; trece fără ca să se oprească, se duce la «reparație» tras de un cal slut, care ar avea aceeași nevoie. Și, imediat un altul: se oprește, întoarce căii (dou), reia drumul cu un singur pasager.

Nasurile d-lor din marginea trotuarului dau semne de nerăbdare, sunt întoarsă la dreapta și la stînga, se ridică în sus servind de «cătare» ochilor cari spionează lungul stradei să vadă de nu sosește și tramvaiul lor. Nimic!

Ca să și mai potolească nervositatea cei doi domni fac stînga-impur, se duc de își mîngie trempele de geamul unei ceasornicării, pline cu «deșteptătoare» garantate două ani că nu se strică... dacă nu funcționează.

Nasul cocoșat, aristocratic — așa-i merge numele — simțindu-se jenat de vecinătatea unui inferior cu pretenții de egalitate, se strimbă mereu jucîndu-și nările ca o foale în miniatură.

Cel-l'alt bagă de seamă, îi sare țandăra.

— Ce tot faci pe riosul, onorabile! Nu știi că Revoluția a abolit aristocrația și toate titlurile de nobleță?

— Asta mă privește!.. Mă rog, cine vă bagă în vorbă?

— Eū nu sunt ambasador ca să am nevoie de introducător!.. și, mai la urmă, ori-cit te-ai ține d-ta de sus... toți suntem egali înaintea batistelor!

— Depinde de calitatea lor.

— Vrei să zici: de cei cari le cumpără. Scumpul meu, justiția pate cam la fel, și nimeni nu se supără. Odată ce ești curățat, achitat, puțin îți pasă de rasa calului care trage căruța cu gunoiul făcut de d-ta; poate fi chiar o gloabă... cum ai-aerul să ajungi...

Aristocratul începe să tremure de minie, dă să răspundă... Hapciu!! un strănutat puternic îi taie șirul ideilor.

Și chiar ast-fel, discuția ar fi urmat degenerînd în scandal, dacă cei doi d-ni, tot comentînd calitatea și prețurile obiectelor expuse, nu se împrieteneau de ocazie. Cînd părinții a două-familii trăesc în bune relații, e chiar politicoș din partea copiilor, și în cazul cînd se displac, să se facă prieteni.

Pe cînd noii prieteni își schimbaū impresiile, nasurile, pe nesimțite, au intrat în confidențe.

— Cîți ani ai? întreabă cărnosul pe cel aristocratic.

— Am împlinit 29 mai acum cite-va zile.

— Și așa mare!.. Să fii de femeie nu te-ai crede.

Eū sunt cu patru ani mai mare, și dacă am ajuns așa de lung, stăpînu-meū e de vină. Cînd eram mic, toată ziua trăgea de mine; orî-ce supărare, orî-ce refuz din partea altora pe mine se descărca. Plîngeam și eū și ochii; însăși măsă i-a spus de mai multe ori: «O să țî-l bagî în gură!» — Dar unde vrei să-l bag? îi răspundea el invariabil; iar eū mă făceam roșiū de rușine.

Mai tirziū, a schimbat obiceiul: a început să mă lărgească scobindu-mă cu degetele. Și mă potriviră așa de bine pe ele, că le-ași fi putut îmbrăca ca o minuse.

— Și acuma?

— Nu; de cit-va timp m'a lăsat în pace: cînd nu-î ocupat cu alt-ceva, își bate nevasta.

— Bine petreci!

— D-ta zici! cite palme n'am mincat eū de la dumneaei!

Dar tu, care ești în floarea virstei și nu c'am parî a fi suferit, de ce ai început să te cocoșezi?

— Atavism, monșer. M'am născut cum mă vezi: toți cari suntem la fel, ne tragem, așa se pretinde, dintr'un nas de familie mare, fostă domnitoare în Franța: suntem urmașii primului nas «nas burbon».

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Brăila

O INTRUNIRE SAVANTA

Suntem siliți a intrerupe de astă-dată romanul nostru «O crimă la miezul nopții», roman devenit deja celebru în Brăilița, din cauza necesității clișeeilor comandate la Varna. După cererea generală romanul va trebui să aibă și pose... Dăm drumul de rindul acesta celui mai abilit dintre numeroșii corespondenți ce avem la Brăila. Opera ce urmează va fi trimisă pentru premiul poetului Orleanu de la Galați.

De la Matei citire să luăm aminte:

Muză damă fără scrupul, vin la sinu-mi să te trag
De al tău păr sbrilit ca coama unui taur, și să-ți bag
Mintea 'n cap, ca 'mbărbătată să mă 'nspir în tainic șoapte
Ca să cit pe-aceste fete dulci ca două gutul coapte.

A, de-alta inspirare limba în gură mi se plimbă!
Oh, de ce nu sunt un retor cu vigoare 'n vir de limbă
Ca 'n discursuri fără număr și 'n mai multe limbi rostite,
Să procur plăcere-acestor fete pururi ne 'mblânzite!
Ast-fel geme don Marcovici, june plin d'atractiun,
Inspirat de sinul muzel și de vinul cu sifon,
Pe cind fetele-l admiră stîlul antic și umorul
Și rigoarea limbii 'n care se produse oratorul.
Una-i blînda Lembelehi, alta-i jalnică Ghilița:
Una are ochii de mură, alta gingașe-gurița...
Dar de o dată de pe scaun iute s'a sculat Burlacul,
Cbiplul lui inspiră doruri și e roșu cum e macul.
Lembelehi ca un futeșor ca ghilița, pe 'ntrecute
Se reped spre el cu poftă să 'l mîngie, să 'l sărute.
— «Linștiți-vă!» exclamă Parnasescu, hard de forță;
Ochii lui s'aprină sub frunte și dau flac! ca o torță.
«Mă opun cînd d. Marcovici, renegat de neam, susține
Că-i mai bine a te produce în mai multe limbi străine!
Eă... (a zis și către fete ochii-î arzători și-i plimbă)
Eă poet romin, din vremuri am uzat numai de-o limbă,
Și cu toate că-i romină, a înfrînt simțir' rebele
Și-a 'ncălzit atîtea... inimă, limbe... versurilor mele!»
«Bravo!» fetele exclamă. «Intr'a patriei onoare,
Noi subscriem de se poate și cu ambele picioare
Pentru-a țării noastre limbă, limbă plină de vigoare!»

Pin'aproape către ziua discută savanta ceată...
Luna 'n cer făcea fașoane ca o damă cînd e beată.
Sus pe strășina odăiei două mițe fac amor,
In ograda toți gîșcanii adormiți într'un picior,
Făurese poeme tandre cu vre-o gîșcă albă 'n pene:
Luna varsă din stomacul-i vraje, liniște și lene:
Pe trotuar, în fața casei, în tăcerea solitară,
Zece cîini admiră galeși o călea pelipelicară.
Ea c'un altul mai amabil frul dragostei și 'noadă
Și... pătrunși de gelozie, s'armăneii dau din coadă.

Algnazil.

Dăm publicității, precum vom avea grije de a-l trimite și Academiei turcești spre premieră, marșul societății Mehlemilor brăileni. Scopul acestei societăți, fiind între altele: timpirea creerului, damblagirea picioarelor precum și dospirea plămînului pe cale artificială, atragem atențiunea filantropilor în vederea propășirii acestei mărețe asociațiunii care are ca deviză cuvîntul: Mehlem! un fel de *excelsior* al lui Macedenschy.

MARȘUL MEHLEMILOR!

Noi git de sugativă avem.
Și-avem în cap pe *.....
Și fiind că nu-i un alt mijloc
Ca rostu vieții să 'ncheiem,
Noi frați de singe, singe bem
Și-apoi strigăm cu toți de foc:

Mehlem!

Alei facem apel la puterea de glicici a cititorului.

Nasoli, herari, edec sintem.
Ne zice unii și geamgii.
Dar nu sintem scandalagii!
Mehlem! strigăm mereu și bem
Și 'n urmă cînd ne 'mprăștiem
Urlăm cu toți în zori de zi:

Mehlem!

De vorbe nu ne speriem
Nici de-ai poliției sticleți.
La chef ne cîntă Jarcaleți,
Și ast-fel noi s'ajungem vrem
In anii lui Matusalem,
De-aceea bind strigați băeți:

Mehlem!

Noi *eclerăm* egal cînd bem
Pină cînd banii toți ne pier,
Dar—lucrul nu e vr'un mister—
Cînd *galifanți* nu mai avem,
De sete toți ne 'nduioșem,
Ca cîinii atunei urlăm spre cer:

Mehlem!

p. Conf. Almazor

HAZUR Î

— Hai să jucăm «fugitive», propune vizitatorilor săi, d-ra Lili.

Cu plăcere, dră, dar explicați-mi și mie cum e jocu ăsta.

— Iată cum, d-le Jean: în clipa în care-ți voi arunca această minge voi pronunța o silabă, iar dumneata, prinzind mingea, vei rosti o altă silabă, care să completeze cuvîntul.

— Am înțeles.

— Acum începem; atenție!

D-ra Lili aruncă mingea, strigînd:

— Mer!

— ...Iar bietul Jean, roșu ca un mac, abia rostește silaba care să completeze cuvîntul «mercur».

Un asasin intră mai deună-zi în spităria «La Gîșca Pesimistă».

— Ce poștește domnul?

— Niște benzină... dar vă rog să fie foarte eficaă, atît de eficaă în cit să pot realiza culmea eficaității.

— Și care credeți d-vs că e culmea eficaității.

— Să poată curăți o conștiință pătată.

Aseară, în circiuna din colț cu firma «La Nenea lancu», intră cetățeanul Căpătînă și găsește pe amicul său Boi, plîngînd la o masă.

— Ce ai, dragă Boule?

— Ce să am?... dobitocu ăsta de circiunar m'a insultat fiind-că am băut fără să-i plătesc, dar m'a insultat în modul cel mai ordinar.

— Hei, cum te-a insultat?

— 'Ţi 'nchipui amice, mie care mă numesc Boi, miserabilu ăsta a găsit de cuvîntă să-mi strige: Măgarule!

Const. I. Dinescu.

CULESUL FRUCTELOR

— Care e cel mai favorabil timp pentru culesul fructelor?

— Atunci, cînd proprietarul e întors cu spatele și cîinele nu e în grădină.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Un brăilean, Brăila.— Nu suntem noi de vină, ci autorul, care a dat-o ca nepublicată.

— He he!... stăpînă-tu e prinț?
— Ași!... samsar de grîne.
Se aude un fișit de rochii bine scrobite: trece o cucoană tinăra cu nasul mic și puțin sumes în sus.

Nasurile se întorc curioase spre ea. Stăpinul nasului cărnos, surprins, se apleacă puțin surizînd:

— Bonjur, mamzel.

— Bonjur, șeri, răspundea dama veselă văzîndu-și de drum.

— O cunoști? întrebă nasul cocoșat.

— Ar fi și păcat!

— Are o gură așa mică!

— Eă le ador gurile mici!

— Chestie de miros... pardon! — de gust.

Se aude o hodorogeală ca de un șir de căruțe goale... Tramcarul dă năvală în răs-pintie; și înainte ca să se oprească, un pasager țisnește, își pierde echilibrul, se lungeste pe pîntece tirșînd pavajul.

— Oh! săracul, îl compătimizește nasul burbon.

— I s'a dus dracului trompa!... Dar de ce nu a sunat dacă nu știe să sară? îl învinovățește cărnosul.

Victima tramcarului, după cite-va clipe de nemiscare, se strînge cite puțin ca o șofirlă leneșe, apoi se scoală încet cu pîceptul alb de praf, fără ca să aibă ceva... nici măcar nas!

Mai rar așa cîrn! În mijlocul obraji-or lați și turtiți, de-asupra buzelor groase i sub ochii mari, rotunzi și holbați ca ai jufnițelor, un cartilagiu în trei cute stă lipit acolo unde trebuie să se găsească organul mirosului; are nările largi, duse în sus și risgiate de li se vād fundul.

Pasagerul de mai adineauri al tramcarului se aproprie de trotuar, unde a revenit admiratori «deșteptătoarelor», — dă să se plîngă.

— Uff!... ce miros! exclamă cocoșatul lipindu-și nările.

— Fugî că puți, murdarule! îl completează cărnosul.

Și amîndouă nasurile își întorc virfurile în direcție contrarie; cîrnul s'a zăpăcit de tot.

Tot în acelaș timp sosește un tramvai; nasurile lungi o iau spre el.

— Ch'orlomelelor! țipă cîrnul după ele.

— Tacî puturosule! îi răspund ele în cor.

— Ciocuri de Papagal!;

— Mocse!!

— Elefanților!

— Obraznic nerușinat!

— Obraznic, eă? Dar nici o dată n'am să pot atinge reputația de care vă bucurați, scobitori de dinți.

Tramvaiul pleacă cu cele două nasuri lungi; restul insultelor se pierd în vînt.

«Auzi d-ta! după ce ne fură, căci de la noi aă luat ce le prisosește, mai și te batjocoresc! — mormăe îndirjit cîrnul luînd-o spre circiuna din colț.

Nae Țăranu.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENȚA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAȘ”

Din fabrica de brânzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produsele farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A. ALTA

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ*(singurele aprobate de cons. sanitar superior)*

A. apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTIcu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

In București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

FARMACIAFURNISORUL
Curței PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarassec. D-nii depozitarii din provincie ai „Zefmelei” sunt rugați să comunice printre cartea poștală cite volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din „Zeflemeaua”.

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

ION T. FLORESCU

Post judecător de instrucție la Trib. Ilfov

AVOCATNo. 45, Bulevardul Carol, No. 45
BUCUREȘCI

Consultațiuni de la 8 — 10 jum. dim. și de la 5 — 7 seara.

IOAN GR. LECCA

Licențiat în Drept

AVOCATNo. 35, — Str. Toamnei, — No. 35
București**NICOLAE A. POPOVICI**DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCAT

Str. Tudor Vladimirescu, 15

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA**COOPERATIVA**

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.